

Dag 158 – maandag 3 juni

Lagun eet slecht deze ochtend en ziet er wat lusteloos uit. Op het perron in Landegem snuffelt hij wel wat rond maar in de trein is onze lieverd ook meteen weer uitgeteld.

De hele dag door wisselen hypermomenten af met momenten van totale uitputting. Wanneer hij nog maar eens in overdrive gaat bij mijn collega Patrick, pas ik meteen Gerrits tip toe om hem zonder een woord te gaan halen en aan mij vast te maken. Hij snapt het wonderbaarlijk snel. Bij zijn tweede crise hoef ik me nog maar recht te stellen of hij houdt er al mee op en doet een paar passen weg van Patrick. Mooi zo.

's Avonds wanneer we terug in Landegem landen, krijg ik hem niet netjes aan mijn voet op het perron. Hij staat naar iets te staren en ik besta even niet meer... ik volg zijn blik... oh! Hij staat naar een koppel grazende paarden te zien. En dan begint hij plots te borstelen en te blaffen! O-o... zou ik wat misdaan hebben met zijn "paardengewenning" van zaterdag? Aiai. Ik tracht hem nu wat af te leiden met spel en Lagun laat zich heel snel wegleiden. Eventjes overweeg ik om met hem tot bij de twee paarden te stappen en hem daar te gaan bedaren maar ze staan intussen te ver weg.

Vannacht wordt onze lieveling 7 maanden. Hij is nu dus 5 maanden bij mij en in theorie kunnen ze hem over 5 maanden al in eindafwerking steken... Halfweg dus. Gloemps!! Maar dat zal niet gebeuren denk ik. De meeste gastgezinnen houden hun lieverds langer lijkt me... althans zo troostte ik mezelf.

Ik moet thuis wat beter beginnen op te letten wanneer ik naar boven ga. Ik heb duidelijk de deur niet goed achter me dichtgetrokken en nu hoor ik ineens weer getrippel achter me de trap op: jaja, ons bruintje komt ook eens piepen! Hij duikt meteen de logeerkamer in en stormt triomfantelijk de trap af met George in zijn muiltje! Voor wie George nog niet kent: George is onze peluche huiskip en grote favoriet van de logeekes. Van alle peluches waar hij uit kon kiezen, is Lagun toch maar weer aan de haal gegaan met de enige vogel... ☺

En dat is niet het enige "vreemde" voorwerp dat hij deze avond tot zijn prooi zal maken. 's Avonds spelen de drie vriendjes naar hartenlust in de tuin. Wanneer ik toch maar een vreemd geluid hoor en een flatje hoog zie springen, ga ik eens kijken: Lagun had een stuk kapotte ballon gevonden! Wellicht overgewaaid van het communiefeestje van de burens. En de kleine man was op ontdekking hoor: wat kan je hier allemaal voor leuke dingen mee doen? Je poot op het ene uiteinde zetten, het andere uiteinde in je bek nemen en trekken maar! Wat een cool ding! Tot het eerste uiteinde loskomt vanonder die poot en je dat tuig in je snoet krijgt natuurlijk. Lol. Hilarisch zicht maar sorry kereltje, ook dit moet je afgeven.

Dag 159 – dinsdag 4 juni

Jaja, gaan slapen als halfjarige en opgestaan met 7 maandkaarsjes op die taart. Wat betekent dit? Feestje? Neen sorry lieverd: dat betekent dat we gaan proberen over te schakelen op wee maaltijden per dag in plaats van drie. De voorbije dagen had hij al een paar keer een maaltijd helemaal laten staan, en dat is niet anders deze ochtend. 's Ochtends krijgen de drie vriendjes tegelijk eten en Lagun gaat meestal bij zijn bakje zitten wachten tot de andere twee gedaan hebben, gaat dan eerst even checken of ze toch niks hebben achtergelaten voor hem en keert dan telkens van een kale reis terug naar zijn eigen kom. Soms keert hij ook niet terug merk ik.

Tja, jammer vriend. Deze middag zal je natuurlijk balen wanneer je merkt dat je ook geen korreltjes krijgt... Maar dat haal je vanavond wel in, daar ben ik zeker van.

Zo gezegd zo gedaan – en ja hoor: tegen de avond lijkt het wel of ik een uitgehongerde beer in huis heb. Niks wachten tot de anderen klaar zijn! Ik zet Lagun iets meer dan een halve dagportie voor en meneer laat het hem smaken tot op de laatste korrel.

Dag160 – woensdag 5 juni

Lagun teert wellicht nog op zijn copieuze maal van gisteravond want ook deze ochtend kunnen zijn korreltjes hem niet boeien. Tja, zelfde stramien jongen. Ik wacht net lang genoeg maar komt het niet, dan gaat dat kommetje weg. Ik heb zelfs wat te lang gewacht vandaag want ik merk dat ik in tijdnood kom om de trein te halen. Oei, dat wordt lopen... en ik heb Lagun nog geen hoopje zien doen deze ochtend... Het moet maar. Wanneer ik hem uit de auto haal aan het station, zie ik de trein al toekomen. Aaaaaa... Run Forest Run! De arme stakkerd heeft zelfs niet de tijd om zijn gebruikelijke vlagje te zetten op het laatste stukje gras voordat we de trap naar het perron op spurten.

Hij holt me wat teleurgesteld achterna. Heel elegant duiken we nog net op tijd met pak en zak, op hielen en al hijgende de trein binnen. Het is best druk vandaag in de trein en Lagun moet nu wel onder mijn zit gaan liggen. Je bent te groot om nog aan de voeten te mogen vriendje en 't is te druk om je in het gangpad te laten. Het kost me wel wat snoepjes maar uiteindelijk gaat Lagun er toch weer vrij gemakkelijk bij gaan liggen, netjes onder me. 'k Vind het zelf wat vervelend dat ik niet kan zien wat ie daar uitspookt maar veel ergs kan het niet zijn natuurlijk. Even vertrouwen kweken Veerle.

Zo kalm hij uiteindelijk was in de trein, zo hevig staat ie op 't werk zelf.

Patrick krijgt meteen de volle lading! Geen tijd voor een goeiedag ofzo, neen recht naar dat been van mijn collega! Zucht... daar gaan we dan weer. Ik klik de leiband terug aan en maak em vast aan mijn stoel. Hij probeert het nu ook op mijn been (daar gaat mijn witte broek...) maar merkt al gauw dat ik het negeren tot een van mijn specialiteiten heb verheven en laat zich dan met een lange theatrale protestzucht vallen. Het eerste uur hoor ik hem niet meer. Ik vergeet em zelfs terug los te maken... ;)

Wanneer hij iets later bezoek krijgt, maak ik em los zodat hij wat kan spelen. Maar het bezoek kan hem niet deren. Patrick!!!! Jeetje toch... bezoek staat wat raar te kijken wanneer ik onze kleine geobsedeerde ga halen zonder een woord te zeggen en hem terug aan mijn stoel vastmaak. Oh, is dat niet wat wreed?!... Patrick dient hem meteen van antwoord: neen hoor! ;-)

Lagun kalmeert heel snel nu en sluit bijna meteen zijn oogjes.

's Middags maak ik hem wakker voor een wandelingetje in het park naast ons deur. Het zit afgeladen vol en het is best wel warm. 20 graden die voelen als 28... Het heeft wel een schitterend effect op Lagun: die wandelt heel gedwee mee met mij zonder al te veel gesleur. ☺ Mooi zo want op hakjes en op gras sta ik toch niet altijd even stabiel. ;-)

We maken een goede indruk op onze toeschouwers zo. De volgende keer doe ik hem zijn jasje aan om wat reclame te maken voor Canisha. ☺

Dag 161 - Donderdag 6 juni

Zalig weertje vandaag. In de voormiddag werk ik nog binnen in huis maar de verleiding wordt te groot en 's namiddags verhuis ik naar buiten. Lagun, Darko en Yana volgen me moedig. Lagun lijkt me wel de slimste van de hoop: hij pikt meteen een plaatsje onder de tuintafel in, lekker in de schaduw op de koele klinkers van het terras. Darko zoekt het nog even op zijn getrouwe plekje tegen de muur in het gras maar 't zonnetje heeft de ondergrond daar al danig opgewarmd en Yana, de trees, gaat pal in de zon liggen. Algauw heb ik drie hijgertjes rond me maar geen van de drie die aanstalten maakt om zonder mij het koele huis in te gaan. Ik offer mezelf op en keer ook terug naar de koelte binnenshuis. Ik wil geen drie verdampde hondjes op mijn geweten. ;-)

Tegen de avond is iedereen goed murw van de warmte. Vooral Lagun lijkt er echt niet tegen te kunnen. Ik maak me toch een beetje zorgen over de treinritten wanneer de zomer zal doorbreken... als die nog komt dit jaar natuurlijk.

Ik heb vergadering aan boord van een schip vanavond. Weinig plaats, veel te warm en je moet een trapladder afdalen langs de kaai waarbij je niet al te diep in 't glas mag hebben gekeken wil je niet in 't sop belanden. Nu heb ik Lagun al vaak naar gekke plaatsen meegesleurd maar dit lijkt me wat té avontuurlijk. Ik trek er nog eens onvergezeld op uit...

Dag 162 - Vrijdag 7 juni

Joepie. Dag 1 van ons weekendje Koninklijke Poten. Vandaag vertrekken we naar een huisje in La Roche waar we 't weekend gaan doorbrengen samen met Jan en Maryse en hun Beagle Sam en Podenco Louka. Het is stralend weer, lekker warm. Het ideale moment voor onze airco om het te begeven uiteraard en dat doet hij dan ook. De hele weg rijden we met de ramen wat open want met drie honden in de auto en alle bagage (we kunnen er precies drie weken tegen) wordt het al heel snel te warm in de wagen.

Het is iets na vieren wanneer we bij Les Pattes Royales arriveren en het zicht is er adembenemend. Een groot mooi huis met een prachtig omheinde tuin die uitgeeft op een zwembad. De enige levende zielen in de omtrek zijn Bella de koe en Donkey de ezel. We bevrijden de woefkes uit hun krappe holletjes en gedurende twee seconden blijven ze gedwee bij ons staan. Maar dan slaan die geuren in hun neus. Lagun weet letterlijk niet waar eerst lopen maar nature's call lijkt het dringendste: hij spurt het weiland met koeien op en zet zich lekker in het midden een hoopje te doen. Zucht. Gelukkig weet ik wel hoe ik hem moeiteloos terug bij me krijg: ik stap gewoon zelf richting vijver. En ja hoor: alleen Yana is de kleine man voor maar daar hebben we het: plons en PLONS! Ze hebben een dolle pret. Intussen komen Jan en Maryse ook aan. Sam bekijkt het allemaal maar van op een afstandje maar Louka ziet dat pootjebaden duidelijk ook zitten.

Nu alle pootjes en beentjes wat gestrekt werden en we voltallig zijn, gaan we samen op ontdekking in het huisje. Of zeg maar huis. De grote inkomhal geeft uit op drie slaapkamers, een royale badkamer, en een gigantische leefruimte en keuken. Alles is superpraktisch ingericht en echt afgestemd op honden. Er staan benches, manden, staanders met eet- en drankkommen, de tuin is hondvriendelijk, er loopt een brugje vanuit de tuin naar de vijver. De keuken is beter uitgerust dan die van onszelf, er is een open haard, de bbq staat klaar, ... jaja, dit weekendje is goed vertrokken. We laden onze spullen uit en wijden meteen ons terras in met een lekkere aperitief en asperges op zijn Vlaams.

Na het avondeten is 't tijd om de omgeving wat te verkennen. Koen is gebiologeerd naar onze Rode Duivels aan het zien dus hijs ik onze drie viervoeters maar in hun tuigjes en klik ik mezelf vast achter het driekoppige monster. Jan en Maryse vergezellen me met Sam en Louka.

Het is overal zo rustig en stil... best wel even wennen maar een zeer welkome afwisseling. De neusjes van de viervoeters komen niet meer boven. Jaja, off you go Lagun. Natuurlijk. Op ons pad komen we een stel ezeltjes tegen. Omdat ik ook met de herdertjes aan mijn middel hang, bekijk ik het wat van op een afstand en laat ik Sam en Louka eerst kennis maken. Lagun is duidelijk geïnteresseerd. Hij heeft nu gezien hoe het moet; tijd om wat dichterbij te gaan. Maar o jee: dat zien die ezeltjes niet zitten! Ik weet niet op wie ze nu zo reageren maar het is wellicht op Darko. Die lijkt nochtans ook relatief rustig. Enfin, zijn haar staat niet recht, hij blaft niet en zijn staart staat eigenlijk wel ok. Maar de ezels hebben duidelijk stress door onze benadering en zetten het op een balken. Lagun schrikt zich een bult en begint ook te blaffen. Sorry jongens, we zijn alweer weg. (Die socialisatie met andere viervoeters verloopt toch niet zo vlot...)

Terug in het huisje is iedereen voldaan en is 't tijd voor bed. Ik weet echter dat Jan en Maryse twee bijzonder vroege vogels zijn en ik wil hen niet al te vroeg confronteren met Darko. Die is het wel gewoon om in de living in een mand te slapen maar vandaag mag ie mee in de slaapkamer. We zetten twee benches op in de kamer naast die van ons en Lagun gaat gedwee in de kleinste; Darko en Yana moeten we ietwat begeleiden (ahum) om in de grote te krijgen. Elk krijgt een snoepje en we trekken de deur achter ons dicht.

Maar niet voor lang.

Darko en Yana zijn het echt niet gewoon om in een bench te slapen en laten dat ook zeer duidelijk merken. Het klinkt wel alsof ze de hele kamer aan het verbouwen zijn. Zucht... even op de tanden bijten? Neen... we gaan ze toch maar halen. We verslepen de twee manden uit de living naar ons kamertje en nog voor die goed en wel op de grond staan liggen meneer en mevrouw er al in, content kwispelend. ;-) Lagun vindt het natuurlijk niet eerlijk dat hij daar nu alleen in een bench zit in de andere kamer. Jaja, we komen je ook halen vriendje. Kalm.

Ontspannende nachten worden het dus allicht niet. ;-)

Hoewel... zodra Laguns bench ook op onze kamer staat en het licht uit gaat, is alles peis en vree. Ik val als een blok in slaap.

Dag 163 - Zaterdag 8 juni

Mijn wekkertje vandaag is niet het zonnetje – hoewel die ook van de partij is – maar een natte tong de grootte van een dweil. O ja... Darko loopt los in de kamer natuurlijk. En zodra ik wat begin te giechelen, krijg ik dan ook 42 kilo enthousiaste Mechelaar boven op me.

Het is pas zeven uur. Ouch. En toch staat de ontbijttafel op het terras al gedekt en komt de geur van spek en eitjes ons tegemoet. Jan en Maryse zijn al in vol ornaat en Sam en Louka zijn duidelijk ook uitgeslapen. Lagun gaat meteen even inspecteren of al die oortjes wel zijn gekuist. De viervoeters komen duidelijk allemaal overeen. Iedereen kent zijn plekje ook. Darko wordt met rust gelaten en die vindt dat meer dan fijn, lekker aan de voeten bij de tweevoeters en af en toe eens een blafje plaatsen

als “de kindjes” het te bont maken. Man, wat een hond toch. Eentje met een handleiding maar toch oh zo een fijn beest.

Omdat Koen en ik morgenavond al terug afreizen, heb ik voor vandaag de grootste wandeling gekozen: een toertje rond het stuwmeer van Nisramont. Vrienden zeiden dat het 17 km was. Internet sprak over 14 km en het bordje aan het begin van de wandeling beloofde ons er 13. Sowieso een beetje te veel voor onze flat nog maar we zijn op tijd vertrokken en gaan het trekken over de hele dag.

Lagun krijgt écht niet graag zijn gareeltje aangetrokken maar zodra hij erin zit en we op pad zijn, is dat kwaad allang vergeten. Hij is super in vorm. Natuurlijk, wat dacht je dan met zo een groot stuwmeer binnen pootbereik?!

Het wordt best een pittige wandeling. Yana mag los maar Lagun blijft bij mij want hij zou zichzelf zo voorbij lopen. En maar goed ook dat ik hem heb bijgehouden. Na een uurtje stappen moet ik al af en toe ferm mijn best doen om geen staartbotsing te hebben. De kleine dappere man gaat zo nu en dan eens poef op zijn poep zitten midden op het pad. Zonder remlichten is dat wel eens schrikken...

Ik laat hem van dan af het tempo bepalen. Zolang hij niet te snel wil gaan bedoel ik dan. Afremmen man, 't is nog wel eventjes. We lopen gelukkig voortdurend beschermd door een dak van kruinen want het zonnetje geeft goed. Geen probleem voor de zwemmers onder ons natuurlijk... zoals daar zijn: Yana en Lagun. Die duiken bij elke kans die ze zien het sop in. En Lagun geniet weer met volle teugen. Hij zou goed keerpunten kunnen maken in een zwemwedstrijd met de kapriolen die hij uithaalt in het water! Nuja... “water” is misschien een groot woord voor het slijk dat we tegenkomen aan de oevers en waar Lagun uiteraard nog meer dankbaar voor is. Smerig dondertje... 😊😊

Lagun blijft in vorm tot de laatste meter. Sterke jongen! En intussen kijken ook wij tweevoeters geweldig uit naar een plonsje in de vijver bij ons huisje! Maar dat zal niet mogen zijn. We zitten amper terug in onze auto's of de hemelsluizen gaan open: donder en bliksem! Yana bibbert haar vachtje bijna uit achterin de koffer maar de twee heerschappen blijven er Siberisch koud bij. Lagun mag dan wel de schijn hebben opgeworpen dat hij nog de fitste van allemaal was, zijn kopje had de zetel nog niet geraakt of hij vertoefde al in dromenland.

Na binnen te hebben genoten van een aperitiefje was de lucht alweer uitgeklaard en konden we opnieuw de zon in om te genieten van een kaasshotel op het terras...de honden???? Waren er honden mee??? We hebben daar na de pittige wandeling niks meer van gemerkt... 't bewijs is er: een hond die men moe krijgt, daar heb je geen kind meer aan!!!

Dag 164 - Zondag 9 juni

Vannacht slapen Yana en Darko toch in de living.

Het blijft weliswaar bijzonder drukkend in de kamer. Koen is om vijf uur even opgestaan en dat doe je natuurlijk niet onopgemerkt met al die viervoeters in huis. 1 iemand wakker, iedereen wakker. Vaag hoor ik ook de stem van Jan die blijkbaar naar het toilet was gegaan en die niet had kunnen voorkomen dat Darko uit de living was gebroken. Die stond netjes geparkeerd aan de deur van onze slaapkamer en was met geen stokken noch snoepjes terug te lokken. Ik had de deur nog niet volledig open of er lagen twee Mechelaartjes content te kwispelen boven op ons bed. ;-)

De dag begon droog maar na een ietwat uitgelopen ontbijt vielen de eerste druppels...en het is de hele dag niet meer droog geweest...dat kon ons echter niet deren...

Ik had een paar wandelingen voor vandaag uitgestippeld maar eentje dringt zich toch wat op: de langste wandeling (8 km) gaat voor een groot deel door een bos en dat is geen overbodige luxe met dit weer.

De viervoetertjes zijn precies wat stijf nog van gisteren al gaat dat bij de meesten als bij donderslag over zodra de tuigjes en leibandjes boven komen.

Lagun gaat me echter in al mijn eigen stijfheid achter hem aan laten zitten om hem terug in zijn tuigje te krijgen. Zuchtje. Je beloning zal groot zijn kleine makker: bos!

En ja hoor, zodra we in het bos zijn herleeft onze rakker uiteraard. Ik doe een paar kijk-oefeningen geef hem goed veel snoepjes en beslis om hem dan samen met Yana toch even los te laten lopen. De wandeling van vandaag is dan wel wat aan de avontuurlijke kant (het lijkt wel alsof we af en toe door een moeras moeten waden) maar het is veel minder zwaar dan gisteren en het is ook zo warm niet meer. Lagun is in vorm. Hij kan zijn geluk niet op. Het hele bos wordt opgesnoven door dat kleine neusje! En net zoals ik wel verwachtte, checkt onze kleine man geregeld in. Aan zijn zelfvertrouwen schort niks maar op vreemd territorium, heeft hij me toch graag in de buurt. ☺ Zodra ik zijn naam roep, komt hij aangeflapperd en krijgt hij lekkers. Pas na een tiental keer lijn ik hem terug aan want ik ken het pad niet en ik hoor toch af en toe wat verkeer in de buurt.

Lagun is helemaal wild van de wandeling van de dag: slijk, modder, regenplassen... geen enkele kans laat hij liggen om lekker in het vuil te gaan rollen als een varkentje! Volgens mij is het toch ergens een kruising hoor... Achja, zijn vachtje kan er maar bij baten. ☺

Het laatste stukje van ons pad moeten we langs de baan stappen. Iedereen wordt dus aangeliend. En gelukkig maar want wat komt daar nu op ons afgestormd?! Twee schaapjes! Geen zwartjes maar bruintjes. Een mama en haar kleintje zo lijkt het wel. Jan weet het moederschaap van de straat weg te krijgen en over de draad te zetten op een weilandje. Maar het kleintje loopt nog in paniek alle kanten uit. Bijna recht in de wel zeer geïnteresseerde muiltjes van de herders! Waar het aan ligt, weet ik niet – misschien het kleur- maar het kleintje zoekt toch vaak Lagun op. En die vindt het best fijn, hij ziet meteen al een nieuw speelkameraadje.

Maar als we dachten dat natte hond die in het slijk heeft gerold, geen al te best aroma is... het kan niet tippen aan het parfum van nat schaap...

Dag 165 - Maandag 10 juni

We zijn gisteren om half elf thuis gekomen en iedereen was meteen klaar voor bed.

Vandaag trek ik al meteen naar Brussel – met een wel zeer gedwee flatje aan mijn zijde.

Is hij doodmoe of heeft hij zin om te luisteren, ik weet het niet maar ik geniet met volle teugen. Overall een ontspannen lijn, in de trein piept hij niet een keer. Hij gaat niet midden in het gangpad liggen, probeert er niet vanonder te muizen in Brussel wanneer de deuren open gaan... Zelfs de duiven aan Noord-station kunnen hem niet verleiden tot hevige actie vandaag. En dat is het moment waarop ik zeker weet dat ons flatje's batterijtjes helemaal flat zijn. ;-)

Zelfs Patricks benen zijn veilig vandaag. Lagun slaapt de hele dag. 's Middags neem ik hem mee op een kort wandelingetje in het park naast het werk. Even verderop loopt een kruising van een Duitse dog en een Dalmatiër zonder leiband. Zijn baasje kijkt me even aan en vraagt zonder woorden of het ok is dat onze viervoeters even hallo zeggen. Ja hoor, het ziet er me een heel welgemanierd exemplaar uit. Ik schrik wanneer ik hoor dat de kruising al 13 jaar oud is. Hij straalt gewoon kloekheid uit. Maar het verklaart voor mij wel waarom Lagun hem heel laag en rustig benadert en niet meteen bespringt. Twee lieverds die die dog lingo helemaal 'down' hebben. Respect voor je ouderen, zo hoort dat.

's Avonds in de trein wil ik Lagun toch duidelijk maken dat hij het fantastisch doet en dat hij een jackpot verdient. Hij krijgt een heerlijk botje waar hij zich met veel genoegen op stort. Vlak voor we uit de trein moeten in Landegem speelt hij het laatste stukje naar binnen en hij stapt volkomen netjes met me mee naar de auto.

Zodra we thuis komen echter, gooit hij het hele botje eruit. Oei! Dus toch echt niet op zijn pas. ☹

Wanneer even later de korreltjes worden geserveerd, is Lagun toch als eerste van de partij. Het stelt me even gerust maar hij laat toch de helft staan.

Tijd om nog wat te rusten hé lieverd.